

GLE DAMO

Mlakarjev Pašjon ali Brez človeka bi ne bilo hudiča

Na odru Gledališča Koper je v petek zaživela krstna uprizoritev Pašjona, tretje v vrsti komedijskih stvaritev izpod peresa Iztoka Mlakarja. Uprizoritev je koprsko gledališče uresničilo v koprodukciji s **SNG Nova Gorica**.

KOPER, NOVA GORICA ▶ Dobro znani primorski igralec in kantavtor, nič manj pa tudi komediograf, se je tokrat lotil komične priredbe *Nove zaveze*. Za izhodiščno točko je določil prihod svetih treh kraljev v Betlehem in popotovanje organiziral v trinajst prizorov s songi. Za prizemljenost pasijona je Mlakar poskrbel s komičnostjo, ki jo dosega z načinom obdelave znane snovi, hkrati pa z jezikovno skrbnim pristopom - z uporabo narečja in verzov.

Režiser **Vito Taufer** je *Pašjon* postavil v zanj značilnem, obrtno vrhunskem, scenografsko in kostumsko slikovitem stilu. Scenografijo, ki jo v osnovi tvori le lesen podest in pa kulisa s palmo in zvezdami, v katero je integriran instrumentalni trio, je zasnoval **Voranc Kumar**. Odrsko dogajanje z glasbeno spremljavo podčrtujejo glasbeniki **David Trebižan**, **David Šuligoj** in **Roman Kobal**. Igralce s konkretnim številom vlog (glede na številčnost pomembnih akterjev v Jezusovem življenju) je oblekla kostumografinja **Barbara Stupica**. Poleg narečja, Mlakarjevega gledališko-dramskega genija in igralske

izvedbe dajejo *Pašjonu* prav kostumi pečat svežega, avtorskega in zgodovinsko ter interpretativno neobremenjenega, izvirnega pristopa k obravnavi zelo znane, a hkrati tako izčrpane teme, kot je življenje Jezusa Kristusa. **Žiga Udir** kot Jezus je tako opravljen klasično, če odmislimo obrabljene superge in prenosni zvočnik. Kostumi se gibljejo med sodobnostjo (Marija Magdalena, Farizej in Saducej), adaptirano krščansko ikonografijo (denimo v Jezusovem primeru) in domišljjskim, karikiranim imaginarijem (hudič, Suzana in Ivana, Angel).

Izvirnost *Pašjona* je predvsem v izrabi interpretacijsko praznih mest glede Kristusovega življenja v *Svetem pismu*. Mlakar jih napolni s tematizacijo in s parodijo, z zbadljivim humorjem in ironijo. Ob prihodu svetih treh kraljev v Betlehem se tako pomudi pri razizmu, ob prizorih o narodni eliti pri slovensko specifični vrlini klečeplazenja, ob zadnji večerji pozornost nameni predvsem ženskam, ki pripravljajo obed. Vse omenjeno ob obilici duhovitih zapletov in intrig. Hudič ima, skratka, dušo, pravzaprav je boljši od

ljudi, je sklep *Pašjona*, ki sedmim smrtnim grehom doda še enega, poglobitnega: neumnost.

Izvedbeno se zdi, kot bi Iztok Mlakar pisal vloge za dano zasedbo. Žiga Udir je stoičen, a v posameznih trenutkih vendarle temperamenten Jezus, Mlakar kot osrednja hudičevska figura je rahlo vražji, a večinoma prikupen, torej dobri, ob tem pa še modri hudič. Izreden igralski komedijski par sta **Igor Štamulak** in **Gorazd Žilavec** (slednji tudi kinetično eksploziven) kot Farizej in Saducej. Poleg **Matije Rupla** kot Jude Iškariota, **Tjaše Hrovat** (Magdalene) in **Radoša Bolčine** v dveh izvrstnih komičnih vlogah (Boltežar, Ivana) in ganljivi upodobitvi Jožefa, v vlogah Angela, Matere, Slepca in Suzane nastopi še - v vseh naštetih enako prepričljiv - **Rok Matek**, ki iz vloge v vlogo proizvaja vrhunske, enkratne komične učinke.

Uprizoritvi vendarle ne bi škodovala prisotnost dramaturga, ki bi poskrbel za malenkostno sprostitve vseskozi udarnega tempa predstave, torej za ustrezno dinamiko. Postaje Kristusovega življenja so nam vendarle toliko znane, da bi jim lahko (oziroma lažje), predvsem pa pozorneje, sledili z vmesnimi umiritvami.

ANJA BAJDA

Iztok Mlakar kot Hudič, ob njem pa dobro uigrana ekipa, deloma znana že iz *Duohtarja* in *Sljehrnika*.